

Tilbageblik på den spæde start af bunkai jutsu!

Skrevet af Jean Sørensen – julen 2008

Her ved slutningen af en sæson, eller endda slutningen af et år, er det altid en god ide at gøre lidt status over ”hvor langt man er nået”.... Det som jeg her har valgt at fokusere på er fortolkning af kata, da det nok er det, der har fyldt mest i min træning og undervisning det sidste år.

Det er nu næsten halvanden år siden jeg for første gang, sådan for alvor, stiftede bekendtskab med ”en ny måde” at fortolke vore kata på. Det skulle så senere vise sig at det – efter min bedste overbevisning – er den rigtige måde at fortolke dem på, men at disse oprindelige oversættelser er gået tabt i udbredelsen af karaten pga. deres farlighed.

Hele ”rejsen” startede med en fællestræning i Horsens Shotokan med Vince Morris. Vince er 8. dan, og i det hele taget en meget karismatisk person. Han snakker, underholder og fortæller små historier en del af tiden når han underviser, men træningen bliver alligevel aldrig useriøs! Han har altid teknikker og fortolkninger der kan bakke det op han lige har stået og underholdt med.

Efter en fantastisk dag i selskab med Vince, var jeg på en gang både helt høj af alle de nye input jeg havde fået, samtidig med af jeg også var temmelig forvirret..... hvad var det lige jeg havde gået og brugt mere end 20 år på at træne???

Det kan godt være en svær kamel at sluge, sådan at skulle erkende med sig selv, at det man har trænet på og troet på i mere end 20 år, som ”det eneste saliggørende”, pludselig begynder at krakelere.

Hver gang jeg var stødt på et bump på vejen, kunne det altid forklares med noget i retning af: min kondition er sikkert ikke god nok, jeg mangler lidt styrke for at kunne lave denne teknik, eller teknikken er stadig ikke helt på plads..... det kan godt være at jeg allerede har lavet denne teknik eller kombination flere tusinde gange, men hvis den stadig ikke virker, er det bare fordi jeg skal træne den lidt mere. Der var indtil da – slet ingen grund til at stille spørgsmål omkring den ”teknik” eller ”fortolkning” jeg var vokset op med. Karate er jo genial, så hvis skidtet ikke virker, må det jo være udøveren (i dette tilfælde mig) der gør noget forkert, eller bare ikke har fattet hvad det går ud på endnu ☺

Efter træningen kunne man købe nogle af hans dvd’er, og med den undervisning jeg lige havde fået, var jeg da slet ikke i tvivl. Dem måtte jeg bare eje (noget der senere skulle vise sig at være en guldgrube). Det mest spændende køb var uden tvivl Tekki Shodan. Og paradokssalt nok købte jeg den kun fordi et par af de højere rangerende kata var udsolgt ☺

Jeg vil lige nævne at jeg i mange år har syntes at Tekki Shodan var en rigtig skod kata. Den er kort, simpel, ikke de store tekniske krav, og dermed heller ikke de store atletiske udfordringer i den.

Efter at have set dvd’en og prøvet teknikkerne, er jeg dog af en helt anden opfattelse. Gichin Funakoshi (grundlæggeren af Shotokan) har engang sagt, at man skal træne Tekki Shodan i 3 år, før man er klar, til at lære den næste kata! Og det er vel at mærke, med flere timers træning hver eneste dag. Det har taget mig mange år at forstå hvad han egentlig mente, men nu tror jeg at jeg forstår lidt af det. I øvrigt trænede Gichin Funakoshi selv på Tekki Shodan i 9 år.

Som sagt var det Vince Morris der sparkede mig i gang. Men efter hans besøg tænkte jeg: at han kunne da umuligt være den eneste der viste noget om denne her form! Så jeg begyndte at søge

internettet tyndt efter mere viden i den retning. Og, ikke overraskende, viste det sig at der findes masser af sensei's rundt om i verden der har et bud på hvordan kata bør udøves og fortolkes. Kvaliteten af deres karate evner er dog temmelig svingende, så derfor er det altid en god ide at sortere lidt.....☺

Der er dog 3 personer der har bidt sig fast hos mig - Vince Morris, Iain Abernethy og Patrick Maccarthy. Disse 3 herrer kan jeg garantere står for fortolkning af kata i høj klasse. Der findes helt sikkert flere dygtige instruktører rundt omkring, og måske også på niveau med disse 3 herrer.

Jeg har bare valgt at bruge min fokus og energi på at lære nogle af de ting de kan, og så sætte min søgen efter flere instruktører lidt i baggrunden. Selv med 1-2 timers træning/studie hver dag, er der pensum nok til flere år i de 3 herrer ☺

Hvis jeg skal reflektere lidt over hvorfor jeg lige med et trylleslag blev så hooked den dag i Horsens med Vince Morris, så er der flere ting der har spillet ind. Jeg har jo tidligere set enkelte teknikker som mindede om dem Vince præsenterede for mig.

Ud over at være en dygtig instruktør, er Vince også en fantastisk god sælger. Samtidig har jeg sikkert heller ikke være den sværeste at sælge varen til, da jeg ubevidst har været på jagt i flere år efter "et eller andet".....

Jeg var blevet for gammel til shiai, i hvert fald på konkurrence niveau. Den erkendelse var jeg nået til flere år tidligere.

Og uden rigtigt at kunne sætte en finger på noget, var jeg ved at være kørt træt i bevidstløs at repetere de samme kata igen og igen. Så arbejder man lidt med hastighed, så med vendinger, så med timing.... Og så med noget andet. Og man flytter sig da også nogle få millimeter ad gangen. Problemet er bare at ligeså snart man vender fokus mod et bestemt område, forsømmer man flere af de andre områder, og så ryger man lynhurtigt tilbage til udgangspunktet. I hvert fald hvad angår den fysiske formåen, den mentale del er der muligvis stadig.

Det som Vince her præsenterede, var en mulighed for at bygge ovenpå det jeg i forvejen kunne.

Jeg kunne, ved at træne på de kata jeg allerede kunne, lære at anvende teknikkerne på en langt mere effektiv måde. Dvs. at jeg kunne blive god til at forsvare mig selv. Indtil nu havde jeg kun være en lille smule god til selvforsvar..... og det var endda på betingelse af at det var mod en anden karate mand ☺

Nej, jeg fik værktøjer til at kunne lære at forsvare mig selv mod alle slags overfaldsmænd, og endda selvom kroppen på ingen måde længere kan blive så top tunet som den kunne da man var i 20'erne.

Og endelig lærte jeg træningsøvelser/metoder der gør at jeg kan afprøve mine færdigheder på en modstander. Så godt som det nu kan lade sig gøre under træningsmæssige forhold – rigtig kamp er selvsagt noget helt andet.

Drejer hele denne her proces sig i virkeligheden om overgangen fra sportskarate til "rigtig karate"? Eller er det mere rigtigt at sige – overgangen til "gammel-mands-karate"? Jeg tror ikke der findes noget entydigt svar, hvilket i virkeligheden heller ikke er så vigtigt.

Hvis man tror på det man træner, og samtidig er bevidst om hvorfor man har valgt netop denne disciplin, spiller alder, køn lige pludselig meget mindre.

Oss

Jean